

KÓD MÝTINA

Faraonovo tajemství

VOJTĚCH ARTEMIAN HLAVENKA

ALBATROS MEDIA a.s.

FRAGMENT

Kapitola 15 - S Kryptou

Stav měšce: není čas na tu mizérii ani myslet.

Asuna s lapáním po dechu dopadla na všechny čtyři. Smrt nás pustila do světa za oponou, mimo ohrožení, přesto poražené a zmlácené.

Sklonil jsem se k ní a nabídl jí pomoc. „Musíme do Kobky.“

Odstrčila mi ruku a zvedla se sama. Zatímco kulhala po označené cestičce, masírovala si hrdlo.

„Jedeme Na Pařez, tam nás nedostane.“ Zastavili jsme se vedle výťahu. S cinknutím se otevřel a připomínal, že dokud nezapneme nahrávání další Esence léta, můžeme se potýkat s důsledky otravy místního prostředí. Pokusil jsem se nastoupit, ale Asuna mě zastavila.

„Jedeš až dalším,“ zachraptěla, přestože Yenghon poškodil pouze herní hlasivky. Autosuggestivní bolesti však patřily do hry a lidé se vážali na vizuál poškozených obleků, místo aby pochopili, že reálná těla zůstávají bez poskvrny. Za pár minut si mozek uvědomí, že originální schránce nic není, zapne se i nová Esence léta a...

Teprve pak mi došlo, co řekla. Zamračil jsem se. „Jedeme spolu. Musíme zmizet, protože jestli mu dáme dost času, kontaktuje špiony a ti nás uvidí vylézat.“

„Teď nikam nejedeš,“ zopakovala s očima sklopenýma k zařatým pěstem.

„Ale proč?“ Snažil jsem se proklouznout do výtahu. „Neblbni...“ Odstrčila mě s takovou silou, až jsem upadl do písku.

Zdá se, že jste v ohrožení. Přejete si přivolat Helpera? (ANO/NE)

POZOR! Pokud bude útok na vaše reálné tělo pokračovat, porušíme protokol a záchrannou jednotku vyšleme i bez vašeho povolení.

Odmávl jsem příkaz, ale než jsem se Asuny zeptal, procedila otázkou, které jsem se bál. „Jak s tebou souvisí Všemocný?“

Tehdy zvedla pohled. Vybavila se mi chvilka, kdy jsem se ji s Antonem snažil dostat po neviditelných schodech na skalní plošinu. Nezapnula Zuřivost, nepomohla si levitujícími vlasy ani nekřičela. Propalovala mě intenzitou své osobnosti a já konečně chápal, proč mě tlak spojení nutí ustoupit. Ať už vědomě, nebo nevědomě do něj promítala masku tvrďačky, spojenou s bolestí nitra. Vysílala proti mně bezmocnou výčitku.

Nemohl jsem lhát. „Já jsem Všemocný.“

Nehledě na vypjatost okamžiku si zakryla dlaní ústa. V obličeji měla ohromení, nábožná úcta i výraz fanynek toužících po podpisu. Dřepěl před ní původní leader nejlépe hodnocené guildy na Mýtině.

„To kvůli tomu po nás jde Yenghon?“ dostala ze sebe s trpkým přemáháním.

„Ano, z nějakýho důvodu mám novou postavu a Bělopes mě vyšachoval z vedení a snaží se mě zabít skrz najatýho zabijáka.“

„Takže proto jsi nás přijal a nahnal do lovu na Faraona?“ zablesklo se jí v očích. „To proto... Anton...“

„Jo, ale...“

„Musím domů.“ Otočila se na patě a zmizela ve výtahu. Rozhodl jsem se nerozvíjet konverzaci.

„Leť s ní,“ věnoval jsem Lumii trpký úsměv. „Bude tě potřebovat, já nejsem ten, kdo ji teď může podržet.“

Bludička mi prolétla hlavou, v oblouku se zvedla a přistála mi u nohou.

„Já to zvládnou, ty moje šestinko,“ mrkl jsem na ni. „Doprovod ji, až kam tě pustí systém, pak se vrať.“

Znachověla, protlačila se mezírkou v šachtě a zmizela.

A já... já se v prachu mrtvého světa, na růžovém chodníčku, co mi neustále opakoval, že když nevlezu do toho podělaného výtahu, riskuju trvalé poškození mozku, rozesmál. S nohama před sebou tak, jak mě Asuna odstrčila, jsem se lámal v pase a z očí mi tryskaly slzy. Ale tenhle smích se mi nelíbil. To ani trochu.

Musel jsem vypadat jako blbec. Komický hraničář mezi dvěma světy, popírající vlastní příkazy o spěchu Na Pařez. Chtěl jsem vyrazit, jenže mě přemohla nutnost lhát nejbližším. Antonovi, Asuně i Mikulášovi. Třem náhodným osobám, co se vlivem obtížného úkolu prodraly do mé izolované pevnosti. Smečka, kterou jsem si zakázal. Kterou jsem potřeboval.

Přišla vám nová ADMINSKÁ zpráva. Pokud ji neotevřete, bude automaticky zobrazena za 10...

Zamračeně jsem sledoval odpočet. Naskakující číselky otvíraly otázku, kterou si pokládalo jen několik hráčů za celou existenci hry.

Co mi chtějí?

Za Všemocného mi psali ohledně prvního filmu, avšak tehdy použili obyčejnou metodu bez capslockového označení pošty ultimátní důležitosti. Ať už chtěli cokoli, odmítali riskovat odložení.

Nepřemohl jsem se k otevření, což vyústilo v pronikavý pískot v uších, shození panelu pro čtení schopností a zobrazení přes celé zorné pole.

Dobrý den, pane Hesláku,

zvu vás na setkání, zapříčiněné vaší žádostí ohledně herních mechanik. Budu vaši postavu očekávat v Kořenokóji č.7 pozítří ve 12:00. Zajistěte si prosím volný čas, neboť v případě neúčasti může být incident odložen až k příštímu možnému termínu, a tedy prozatím neřešen.

Posílám vám menší finanční obnos, který vám umožní najmout nejrychlejší prostředky pro případ, že byste se nacházel mimo dosah vesnice.

S přáním dobrého zdraví,

Šamanka

Mžoural jsem na text, zmatený natlakovanými emocemi, které mi bránily přepnout do analytického módu. Po paměti jsem sáhl k Lumii, jenže bludička nevyplňovala prázdnotu mého boku. Třetina mých aktivní Esencí utěšovala Asunu a já toužil po jejím dotyku. Po chlácholivé přítomnosti nemluvného a věrného společníka. Bylo to jako ztratit sám sebe... a k tomu ještě Antona.

Vrazil jsem si facku, promnul si oči, vyskočil na nohy a párkrát si poposkočil. Se zakloněnou hlavou jsem nasával energii slunce. Uzavíral jsem kapitolu fňukání, abych naskočil do rytmu nových okolností, zpět jako Heslák, co chtěl porazit Faraona.

Musel jsem si to připomenout, protože zlomený to nedokážu. Zvlášť protože se na písku rozpláclí lidé těžko pohybují, což je něco, co budu potřebovat. Hýbat se. Jakoby... jo?

Fajn.

Konec hysterického pláče odkopnuté roztleskávačky těsně před vystoupením na maturitním večírku.

Sjel jsem do Kobky, usadil se v masážním křesle, objednal si kávu a naordinoval si cestu do hlavního města.

Fajn, tak co tu máme?

Žádný incident kolem mechanik jsem neposílal, což znamená, že jedna ze dvou známých postav Krypty nechtěla, aby Helse-

rův autobot zapsal do záznamů pravý účel jednání. Takže ofiko setkání s nepřítelem.

Dobře. Rozhodla ses být tajná, Šamanko, tak se pojďme podívat, jaká další vodítka nám necháváš. Nepochybuju, že jsi prvotřídní špicl, ale já znal Aydina s Jiřím, takže o splétání intrik něco vím. Kdyby to k něčemu bylo, dramaticky bych si prokřupal krk. Bohužel mi to nikdy nešlo, takže... jsem se vrhl do analýzy.

Chtěla mě v Kořenokóji, tedy v prostoru mezi realitou a virtualitou, na okraji Mýtiny, kde jste se s adminy setkávali jako postavy i hráči v závislosti na tom, odkud jste doráželi. Ideální způsob, jak jednat zároveň s leadery guild i obchodními partnery a značkami národních subjektů. Guildaři si ponechávali herní propriety, čímž získávali sebevědomí a anonymitu před zkušenými jednatelem prominentních společností.

Proč tam? Když minule toužili po soukromí, navštívili mě doma, s jednotkou ozbrojených bodyguardů.

Znovu jsem pročetl zprávu a narazil na klauzuli o penězích na cestu. „Pro případ, že byste se nacházel.“ Pro případ? Dílky mentálních puzzlí zapadly a já se rozhodl nálezu věnovat pozornost.

Co když nevěděli, kde se nacházím? Co když chyba v postavě vložila do skriptu kličku, uzlík, co mě v jejich programech neregistroval? Smazali mi paladina ve hře, která v samotných základech propojovala jeden mozek s jednou sadou Esencí léta. Jedno DNA s jedním DDNA. Jedna ku jedné, nikdy jinak. Stal jsem se prvním člověkem, co pravidlo porušil, a oni s tím neměli zkušenosti. Profesionální programování a hackování je jedna věc, ale hrát s lidskou genetikou druhá.

Proto mě nekontaktovali dřív? Registrovali mě jako Všemocného, včetně lokátoru postavy? Neaktivního lokátoru?

Proto na mě nasadili Yenghona? Když to nešlo programově, rozhodli se mě zbavit mechanicky? Znal mou identitu, a přestože ho podle Mikuláše najali Osvícení, mohlo jít o zástěrku pro ofiko záznamy Helpera.

Klubko zacuchaných úkolů si vzala do tlapek rozverná kočka. Můj mozek procházel po vláknech a získával novou perspektivu.

Co když byl Yenghon ve skutečnosti Vezír, tajný agent Krypty? Věděl, že ho nenahlásím za zabití nižších levelů, a i kdybych to udělal, nic by to nezměnilo, protože pracoval pro adminy. Choval se zkušeně, věděl, kde mě najde pod líhní jepic i jak mě dostane, aniž by se mě dotkl.

Přitažené za vlasy? Nevím. Proč by s sebou v takovém případě tahal ty dva hráče? Jako krytí?

Vezír, Šamanka, Don.

Dala mi na srozuměnou, že pokud se nedostavím, ponesu si důsledky sám. Vzpomněl jsem si na Artura i matku. Možná mě nenavštívili doma, protože netušili, kdy se vrátím, což ovšem neznamenalo, že to nemůžou udělat i jim.

Navíc mi v úkolníčku svítila všechna tři jejich jména.

Kobka ohlásila příjezd do lokace a já v kapse sevřel neidentifikovatelnou baňku.

Sejdeme se. Pokecáme. Baňku ze mě ale nedostanou, a pokud se máme setkat kvůli ní, je to další důvod, abych zjistil, k čemu slouží.

Čekaly mě přípravy a program na následující dva dny se zaplnil.

Usídlil jsem se v aukční buňce. Po prolisťování surovin pro část Lektvaru stínového překvapení jsem si překvapivá zjištění třikrát přepočítal na kulatém stolku místnůstky pro jednoho.

Tou dobou už Lumie zabíjela čas prosvěcováním náhodných předmětů, kupříkladu mého účetního záznamu. Posunul jsem se stranou a poklepal do dřeva, v němž sídlila. „Věřila bys tomu, že ty magický byliny ani bronzový prášek nikdo nekupuje? Nejdražší na celý randě jsou malý Stínový Esence, ale i tak toho vyrobíme stovku.“

Vletěla mi do židle, asi si radši povídala s mýma nohama než s pusou plnou ekonomických blábolů.

Koupili jste 100 trsů Ervekeldských bylinek (3 dřevěné za trs)

Koupili jste 200 hrudek bronzového prášku (1 dřevěný za hrudku)

Koupili jste 100 malých Stínových Esencí (1,2 svítivého za kus)

Svou objednávku si vyzvedněte na přepážce 45 Aukční síně přesně v 16:15 (za 61 minut)

Čekání jsem strávil procházením obchodního řetězce a hledáním možností, jak levně nakoupit a drazí prodat. Ve světě herního průmyslu se však podobného řemeslu věnovaly stovky kupců, takže bez desítek hodin v aukci jsem neměl šanci trhliny objevit. Na Mýtinu odcházeli profi burzovní makléři, schopní analyzovat obchody napříč herními oblastmi. Věděli, která vesnice vykoupí hrudku bláta o dva dřevěné výš, čímž zatěžovali karavanseráje množstvím drobnějších i větších zakázek na převoz toho či onoho materiálu.

„Zlatý začátky,“ povzdechl jsem si, ale to už mi dotikala čekačka a já sprintoval pro Esence a zpět.

Zpocený jsem obsadil alchymistický stolek ve společné místnosti nejbližší k mé buňce. Nasadil jsem si erární masku, rukavice i antikyselinovou zástěru.

Zástěra adepta Alchymie. + 80 % ochrany před účinkem laboratorních kyselin a ohňů. U nás se může stát doktorem kdokoli.

Nastal rozhodující okamžik velkovýroby u firmy Heslák a dcera. Lumie k překvapení okolních hráčů nahradila roli stolní lampy,

já odsunul myšlenky na Yenghonovy špióny a naplno se ponořil do jednotvárné práce.

Věda zvýšena na 11 – za tu skvrnu na zemi si to i zasloužíte.

Věda zvýšena na 12 – i rozbité baňky se počítají... teda... vám.

První pokusy končily fiaskem. Padesátá úroveň odmítala kooperovat s nízkou dovedností a my přišli o osm lektvarů.

„Od doby, co zavedli Esence i do totemů, je s nima kříž,“ zasmál se od vedlejšího stolku desítkový kněz, oblečený do mundúru z lávových šupin. Jasný profil, co se rozhodl místo levelů věnovat jinému řemeslu. „Možná by to chtělo si vědu zvýšit nejdřív nějakým jednoduchým způsobem.“

„No, na to nemám úplně čas,“ povzdechl jsem si a poklepal na skleněnou soupravu. „Snažím se prorazit jako amatérský kulinář.“

Zasmál se. Břichatý muž pokročilého věku s bystrými veselými očima a ustupujícími kouty. „A co z toho bude?“

Vsadil jsem na humor. „Neskládal jste Hippokratovu přísahu o nekoukání do přelomových vynálezů?“

„Denckýho kancionál se to jmenuje a ne, neskládal,“ pokrčil rameny. „Nesnáším tyhle nafintěný rádoby umělce, co mají pocit, že jim každej sebere jejich upižlanej objev.“

„Ona fakt taková přísaha existuje?“

„No jo, myslel sis, že jenom doktoři mají své zásady?“

„Vlastně... jo.“ Mávl jsem zmateně rukama, pak mu ukázal svůj recept. „Našel jsem to v jednom dungeonu. Myslím, že by z toho mohla vzejít zábavná loterie pro hráče.“

Chvilku předpis studoval. S profesním zájmem po něm přejížděl lupou, hrabal se v osobní komodě a kontroloval vlastní recepty. Nakonec do lejstra praštil. „No to nevypadá zrovna zle, ale než vyrobíš první, rozbiješ se svojí Vědou tak padesát surovin.“

„Aha,“ zamumlal jsem s pocitem selhání.

„Jak se jmenuješ, mladej?“ oprášil si alchymista zástěru a stáhl rukavice z dračí kůže.

„Heslák.“

Kývl na mě. „Pojď, nechám tě u sebe vyrobit pár věcí, který tě zaručeně vystřeje na pětaticítku Vědy. Ta by ti mohla stačit.“

Neubráníl jsem se odtažitému tónu. „Budete chtít oplátkou kopii receptu?“

Zasmál se. „Ani náhodou. Mám svejch vlastních projektů až nad hlavu, proč bych rozjížděl další, zvlášť když už někomu patří?“

„Tak proč...“

„Nemůžou dva alchymisti sdílet lásku k řemeslu?“ Přitáhl mě před svou soupravu a poplácal po ramenou. „Je to krásnej obor, kterej mají lidi tendenci využívat jenom k vlastnímu prospěchu ze hry. Kupujou a vyráběj tisíckrát kopírovaný lektvary životů, energie a ochrany, jak kdyby to bylo to jediný, co na světě existuje. Nenechám si ujít příležitost pomoci někomu, kdo chce namíchat něco novýho, svěžího a neotřelýho.“

„Tak... děkuju... ehm...“

„Zášleh, jméno mý.“

Nezmohl jsem se na slovo, a tak jsem pod Zášlehovým drobnohledem vystoupal na potřebnou úroveň Vědy, než mě propustil k projektu stínových překvapení.

Vyrobil jste Část malého lektvaru stínového překvapení (92x). Z toho 34x ohnivé části, 18x bleskové části, 10x vodní části, 5x svítivé, stínové, dřevní a větrné části, 3x zemní, lávové, ledové, přízračné a mystické části, 1x duhové, mosazné a křišťálové části.

Přejete si některé části spojit k vytvoření náhodného lektvaru?

Lákala mě vidina neznámého, loterie výsledků i šance na vzácné lektvary, což umocnilo mé přesvědčení, že části vyvolají

u hráčů zájem. Naházel jsem je na aukci, s vyvolávací cenou na jednom dřevěném za kus.

Zbývalo čekat.

„Kdys naposled jedl, mladej?“ praštil mě Zášleh po zádech a mé břicho v odpovědi zakručelo reálnou potřebou oběda. Nebo večere?

„Už to chvíli bude,“ přiznal jsem při pohledu na hladové postihy, které mi před hodinou naskočily.

„Znám tu fajn lokál pro pohodový lidi, zvu tě,“ řekl a nahradil zástěru luxusním kabátcem z epických látek.

„U Čudlíka?“ Sledoval jsem jemný chitin, táhnoucí se po smaragdovém nákrčníku. Rozhodl jsem se nepočítat, kolik stály knoflíky ze slunečných rohatců, protože jsem tušil, jak těžko se ty potvory zabíjejí.

„Ne,“ zasmál se Zášleh. „Ale tam se taky občas rád ukážu. Tohle se jmenuje Destilárna.“

„Jako nálevna, ale v duchu alchymie?“

„Tebe museli vzdělávat bohové všech kontinentů, mladej.“ Postřkoval mě ke dveřím a já se podvolil jeho pobízení.

Brouzdali jsme městem a on mi vyprávěl o rodině i přátelích, se kterými vstoupili do hry, přestože s žádnou jinou neměli zkušenosti.

„Cinkače nadchlo, kolik by tu se svojí kovařinou mohl dělat novinek,“ mával Zášleh rukama, zatímco jsme procházeli Artefírou, náměstím, přeplněným zapadlými obchody s netradičními cennostmi ideálními pro vetešníky nebo sběratele podivností. Alchymista nás vedl čtvercovým podloubím, protože centrální plochu zabírala aukční a předváděcí plocha, nyní uzavřená kvůli soukromé akci. „Ono totiž člověka v reálu brzo přestane bavit dělat pořád fantasácký meče na míru, pořád ze stejný oceli, pořád pro stejnej typ lidí. Ale tady.“ Rozmáchle obsáhl celý prostor.

„Tady se dostaneš k tolika různým magickejším i nemagickejším kovům, že z toho jednomu přechází hlava.“

„Co jste dělal vy?“ šklebil jsem se před kyselým oděrem jednoho z obchodů. Míchal se s plejádou vůní, aktivujících nejenom kompletní čichovou paměť, ale také všechny chuťové receptory. Jako dýchat místo vzduchu desetkrát rozmanitější indickou kuchyni. „Myslím v realitě?“

„Středoškolskej učitel chemie,“ zachechtal se.

Zpoza sloupu se vylouppl hejsek s dlouhým kabátem. Vybálil ho na nás jako nelegální prodejce hodinek. „Přáli by si pánové artefakty za rozumnou cenu?“

Zášleh zvědavě zastavil.

„Máme tu prsteny neviditelnosti nebo detekce ohně,“ pokusil se nám človíček s ulízanými vlasy zatarasit cestu. „Nikdo jiné takové nevlastní.“

„To by se mi hodilo.“ Zášleh vytáhl peněženku, ale já ho zastavil.

Přimáčkkl jsem podvodníka ke sloupu. Hekl, ale nevzpouzel se. „Nejdřív nám ukaž statistiky.“

„Ale pánové, copak...“

„Ty... staty,“ zavrčel jsem, podpořený červenající Lumií.

Prsten jasné ohňové detekce. Rozzáří se, jakmile nalezne ohnivý živel v okolí. Rádus: 0 metrů

„Takže aby fungoval, musím ho i s celou rukou strčit přímo do krbu, co?“ zatřásl jsem s ním, protože jsem zažil spoustu nováčků, co u podobných hejbulů ztratili jmění, přesvědčení o bezúhonnosti herních NPC. „Dej si odchod.“

„Pánové jsou znalci,“ blekotal mužíček, než sáhl do skryté kapsy. „Mám tu něco přesně pro někoho, jako jste vy. Co byste řekli na náhrdelníky znovuzrození? Co?“

„Staty.“

„Ale no tak, přece nebude tak nedůvěřiví. Jsem jen prostý...“

„Měj se.“

„Ale no tak, no tak, podívejte se sami.“

Náhrdelník vzkříšení „možná“. Po smrti postavy existuje 10% šance, že za cenu další Esence léta bude třetí napojena přímo na místě a vygeneruje 10 % životů. Esencí se platí vždy, i při neúspěchu.

„Takže technicky vzato přijdu stoprocentně o Esenci kvůli smrti, a pak o další kvůli tomu efektu, ale mám jen nepatrnou šanci, že to vůbec něco udělá. Ale i když to něco udělá, jenom mě to oživí v místě, kde jsem zemřel, takže bude velká šance, že umřu i podruhé? To mi tu říkáš?“

„No tak ještě tu mám ty prsteny neviditelnosti.“

„Co když s nima zatočíš, tak se zneviditelní? Ale bez nositele?“

„Co takový vrhací kámen ukrutné bolesti?“

„Myslíš ten, který vždycky a za každých okolností spadne na tvou vlastní špičku nohy?“

„Nebo...“

Odstrčil jsem ho. „Běž už.“

„Jsi znalec,“ zamručel Zášleh, když jsme opustili Artefíru. Pozoroval mě s novým zájmem, jako bych pod tunikou schovával většího chlapa. No, kamaráde, jen kdybys věděl, jak tam teď trouchnivím.

Aaaaa, mentální facka za fňukání.

„Mám kámoše, co ho dostali.“ Nasadil jsem znechucený výraz a použil příběh jednoho z dávno naverbovaných nováčků.

Zášleh mi sedl. Při večerním zkoušení endemitských drinků, jak jim majitel destilárny říkal, jsme probrali záživná i nudná témata ze školství, sportu, hry i alchymie. Okoštovali jsme na tučet různobarevných elixírů a jedním regulérně opili Lumii, protože

obsahoval substanci, vhodnou pro éterickou konzumaci nehmotných postav.

Vznášela se hlavou dolů, problikávala do čtyřbarevných kombinací a další paletu proškvtávala.

„Pokud budeš zvracet,“ vyplázl jsem na ni jazyk, když mi střídavě vytvářela svatozář i blikající nákrčník, „tak nepočítej s tím, že ti budu přidržovat modrou barvu.“

„Já jo,“ přisunul k ní Zášleh další poloprůhlednou skleničku. „Klidně na mě vyvrhni i červenou, odvedu tě domů nebo ti zavolám kobytku.“

Lumie mu vděčně proletěla hrudníkem, pak nevybrala zatačku a vzala to skrz stěnu nálevny ven. Vrátila se oknem, rozostřená, jak kdyby se teprve naučila luminescentnit. Vložil jsem hlavu do dlaní. „Ještě včera byla takový cosi, co se mi vešlo do dlaně, a teď je z ní dospělá holka.“

„Není tohle Dášenska?“ podrbl se Zášleh v krátké bradce, co délkou kontrastovala s ustupujícími kouty. „To jsme měli jako povinnou četbu na škole.“

Jo, bodlo mi upustit páru s náhodným chlápkem, co shodou okolností exceloval v profesi, potřebné pro rozlousknutí neznámé flaštičky. Někde v polovině večera jsem ji žmoulal v kapse, připravený ji hodit na stůl s prosbou o pomoc. Osud nás svolal, náhoda zapracovala a on přišel v době nejvyšší nouze. Nebo jak se to říká.

Akorát že takovýhle druh osudu existuje jenom v knížce a já nejsem žádný druhý díl budoucí osmidílné série. Ne. V realitě lidi nepřichází přesně ve chvíli, kdy se hrdina dostane do průseru a potřebuje nakopnout po zpackaném plot twistu. A i v knihách jde o moment, kdy poznáte, že je autor v koncích, protože nedokáže rozvinout dějovou linku jinak než skrz nepravděpodobné

setkání dvou postav, co se náhodou potřebují k rozluštění záhady.

Jasně, Zášleh působil jako prototyp kladného pomocníka. Mozek nad ním udržoval tři neonové šipky s nápisem „zeptej se ho“, ale já si uvědomil, že jde o vykonstruovanou touhu dostat se svým problémům na kloub. Protože Asuna i Anton takoví kladáši byli, no ne? Jeho mi osud hodil do cesty hned na začátku a na ni jsem narazil na turnaji.

No... jenže kdo si to myslí, je ňouma.

Život není dlážděný jedinými pravými láskami ani životními přáteli, které poznáte na první pohled. Ne, všechno je o budování důvěry a společných zážitcích. O blátě, kterým prolezete, a li-dech, kterými se kvůli takovému blátu stanete. S Asunou ani Antonem nás nesvázalo zamilování, ale zatracená mizérie, prach a špína.

A stejně jako si můžete perfektní vztah vybudovat s velkým množstvím lidí, tady to platí stejně. Kdybych je nepotkal, nejspíš bych přibral jiné dva nebo tři blázny s podobným smýšlením. Možná bych na turnaji našel kněze, co by uplácel svatý léčivý prd, nebo bych pomohl paladinovi s úkolem, na který nestačí. Protože ať říkám, co chci, v konečném důsledku se potřebuju obklopit schopnými lidmi, co ustojí mé roztěkané analytické bláznovství.

S Antonem a Asunou jsme nevytvořili fungující trojku skrz nahodilé setkání. Naopak. Nahodilé setkání nám umožnilo zjistit, jestli tihle tři lidé dokáží spolupracovat. A oni dokázali.

Zasunul jsem lahvičku zpět do kapsy a pokračoval v konverzaci. Pokud mi Zášleh mohl pomoci, tak ho oslovím ve chvíli, kdy si vybudujeme důvěru, ne teď, kdy mi připadá jako super člověk, kterého ke mně zavál osud.

„Omluvíš mě?“ řekl jsem se na sklonku večera, kdy i Lumie po bláznivém veselí u stropu nálevny odpočívala pod stolem. „Musím napsat pár dopisů. Zítra u stolů?“

Ve zrudlé tváři se mihl nesouhlas. „Promiň, Hesláku, ale odjíždím na třítydenní dovolenou s rodinou. Budeš tu pak?“

„Jo, to nevím,“ usmál jsem se od dveří. „Tak třeba se ještě potkáme.“

Tady to máte. Celý osud. Jenom proto, že jsme spolu strávili hromadu potenciálního knižního času neznamená, že bude důležitý pro děj. Tak...

Zapadl jsem do nejbližší nonstop pošty a zaplatil si čtyři obyčejné dopisy, v hlavě přichystaný náznak plánu.

První Sarupánovi.

Ahoj, kouzelníku,

předně ti děkuju za echo ohledně Yenghona, vážím si toho, že jsi se mnou ztrácel tolik času. Je mi blbě, že ti píšu, když něco potřebuju, ale udělal by sis na mě někdy čas? Možná bych nakonec využil tvé nabídky na azyl.

Druhý Mikulášovi.

Nazdar, Miky,

je mi líto, že jsem se neozval, ale dost se toho podělalo. Doufám, že jsi v pohodě. Dokázal by ses za tři dny dostat k Čudlíkovi? Potřebuju zařídit pár věcí a rozhodnout se, co bude dál. Ale ať už to dopadne jakkoli, rád tě tam uvidím.

Třetí... ten bolestivý.

Je mi to líto, draku.

Jsem idiot a po nějakou dobu jím ještě budu. Lhal jsem ti i v tom, že jsem ti lhal, a v blízké budoucnosti ti neřeknu pravdu, protože se bojím, že bych tě ohrozil. Existuje hromada důvodů, proč bys mi měla rozbít tlamu, ale řeknu ti i jeden, proč bys mi za tři dny měla dát šanci u Čudlíka.

Udělám všechno proto, abych Antona dostal zpět. Jestli je v tom programátorský podvrh, přijdu na něj. Jestli je potřeba vykopat ho z virtuálního pekla Mýtiny, udělám to. A pokud ne, přijdu o všechny Esence a risknu i ty, co mě ohrozí, protože mu to dlužím. Dlužíme.

Jdeš do toho se mnou? Potřebuju tě, protože tahle postava nikomu jinému nemůže věřit. Heslák, já, oba.

Navíc bych ti chtěl povyprávět o tom, jak jsme zdunili Lumii. Vím, že se to sem nehodí, ale nemůžu vypadat až tak zoufale. Nebo smutně. Nebo sakra obojí.

Přijď, ségra.

Nakonec nejtěžší z nich.

Slečno Amidalo,

vím, že dopisy od náhodných ctitelů čtete každý den, ale věřím, že tenhle pro vás bude jiný. V realitě znám muže, co mě požádal, abych vám předal krátký vzkaz.

Dávejte na sebe pozor, protože stejně jako on chyboval z důvodů, které již znáte, mračna se stahují znovu, avšak tentokrát by mohla zasáhnout i vás.

Prosil mě, abych vás požádal, zda byste v budoucnu zvažila spolupráci s mou osobou, protože kdykoli se venku vidíme, instruuje mě ohledně jistého průzkumu v rámci Mýtiny. Tvrdil, že vy má slova pochopíte.

Žvažte, prosím, zda bychom se mohli v brzké době sejít a prodiskutovat možné spojení.

Děkuju vám za pozornost a přeju pohádkový den,

Heslák

Po cestě k Čudlíkovi, kde jsem si zarezervoval pokoj, mi ve stopách necestoval stín. Měl jsem pocit, že se můžu na okamžik nadechnout čerstvého vzduchu, co mi naplní plíce před vstupem do dalšího oparu odporného smogu. Protože kam jinam jsem mířil než do něj?

„Vidím, že jste si nezměnil podobu,“ přivítala mě v Kořenokóji Šamanka stejně sladkým hlasem, který jsem si pamatoval ze svého obyváků. Na stolku ležela karafa s vodou a ona mi po příchodu nalila sklenku.

„A vy účes,“ ohodnotil jsem do výšky česané kudrnaté černé vlasy, míchané se šmrncovní důstojností diplomata a faktem, že ženy bantského původu měly nejvýraznější křivky na světě. Vystrašeně jsem si žmoulal dlaně a neodvažoval se posadit.

Usmála se a pokynula mi k židli. „Jsem ráda, že se cítíte lépe než při naší poslední návštěvě.“

„Děkuju, já... ano,“ vyšlo ze mě zaškokbrtnutí. Decentně se uchechtla, známka, že mě dostala, kam potřebovala.

„Chtěli jste se mnou probrat herní mechaniky,“ řekl jsem a od-sunul po chvilce ticha skleničku. Se sklopeným pohledem jsem civěl na desku stolu.

„My?“

Zavěťřil jsem šanci. „Vy, Don, Vezír. Kdokoli z Krypty.“

Po tváři se jí mihlo znepokojení. „Ach tak.“ Trefa do černého.

„Nebo jste si mě sem pozvali z jinýho důvodu?“ Odložil jsem podle plánu ostych a zavrtal do ní oči.

Neucukla, ale já si všiml, jak mimoděk pohladila náprsní kapsu v levé části hnědého pláště s vyobrazením fialového majáku. Pokud jsem ji zaskočil, nedala to jinak najevo, na obličejí masku zapálené ombudsmanky. „Zdá se, že jste se dobře připravil. Jdete rovnou k věci.“

Opřel jsem se, a i nadále udržoval vizuální kontakt. Potřeboval jsem víc než to poklepání. „Nerad se bavím o nesmyslech s někým, jako jste vy.“

„Myslela bych, že budete střídmější při výběru slov, zvlášť když jsme vám posledně nabídli štědré odstupné.“

„Pod nátlakem je každý odstupný štědrý,“ odfrkl jsem si, čímž jsem si zároveň dodával odvalu.

„Pak si jistě vzpomenete, v jaké pozici jsme vás minule propouštěli, a jistě...“

Zvedl jsem prst. „Kdybych si jen na vteřinu myslel, že nade mnou máte tolik moci, jak si myslíte, asi bych se strachem třásl ve svém bytě.“ Rozhlédl jsem se po místnosti. „Jenže to bychom neseseděli v Kořenokóji a nesnažili se ořukávat lacinými řečmi tucetových mafiánů. Navštívili byste mě doma nebo mi smazali postavu, abych vám nedělal problémy.“ Výstup jsem zakončil osaháním vlastních ramen. „Jenže já tu stále sedím, což mě vede k myšlence, že situace není taková jako minule, tak proč si nepřestaneme hrát na kamarády a nezavoláme i pana Dona, abychom spolu pohovořili jako rovnocenní nepřátelé?“

Šamanka nehnula brvou. V přitažlivě černé tváři se usadilo zaújetí, ona naklonila hlavu a lehce našpulila silné rudé rty.

Pak si odfrkla a poklepala na stříbrnou náušnici ve tvaru rakve.

„Don vás také zdraví a omlouvá se, že nedorazil osobně. Je zaneprázdněn, ale rád s vámi pohovoří mým prostřednictvím.“

„Tak mu prosím oznamte,“ protahoval jsem schválně každou slabiku, „že můj dobrý kamarád Aydin, ten, který vaší vinou leží upoutaný na lůžku, mě kdysi naučil, jak rozpoznat falešný neher-ní stěny, umístěný v prostorách částečně digitálního prostředí. Nechal jsem svou kamarádku, aby prolétla támhle vlevo a nedokázala to. Opět díky vám teď nově vím, že nedokáže projít neher-ní barikádou.“ Obrátil jsem se k falešné zdi a doufal, že mě dedukční schopnosti neklamou. „Takže vám přeji krásný den, Done nebo Danieli.“

Ozval se stěží patrný potlesk.

Daniel působil strhanějším dojmem než posledně, přesto mu šedivějící vlasy držela správná vrstva gelu. Drahé sako vyměnil za plášť Majáku a stejně jako Šamanka ho nosil s elegantní samozřejmostí. Prošel tajnou pozorovatelnou a stoupl si za stále se usmívající ženu.

Svým panovačným hlasem mě nenechal na pochybách, že mi nepřizná ani centimetr vítězství. „Gratuluji vám, Michaeli. Musíte na sebe být hrdý, že jste prokoukl tento malý podvod. A ano, máte pravdu, setkáváme se zde, jelikož nám vaše přítomnost působí větší trable, než bychom vám chtěli přiznat.“

Děkovně jsem kývl.

Donovi v zelenošedých manažersky tvrdých duhovkách zajiskřilo. „Nenechte se ale mýlit představou, že na vás nedosáhneme, protože jak už jste sám řekl, Vezír vám dýchá na zátylek, a jakmile překročíte čáru, bez rozpaků vás sprovedí ze světa. A to vůbec nemluvíme o návštěvách, které bychom v takovém případě mohli udělat.“ Naklonil hlavu. „Slyšel jsem, že se vašemu bratrovi po tom nešťastném incidentu před dvěma lety daří poměrně dobře.“

Zatnul bych pěsti, přeskočil stůl a pokusil se ho prásknout do toho arogantního ksichtu, kdybych nevěděl, že přesně toho chtěl docílit. Nebo kdybych neměl desítkovou Sílu. Nebo obojí.

Místo kaskadérského kousku jsem zapnul mozek. Zasmál jsem se. Zprvė, abych získal čas, zadruhé, protože mi předložená šifra začínala dávat smysl.

„Něco ode mě chcete,“ zadíval jsem se na Dona, protože Šamanka byla na nečekané protiútoky zvyklá, i proto poslali na jednání ji. Vybavil jsem si Arturův sociální výcvik a zaměřil se na žíly na krku. Ty jeho pulzovaly jako divé, známka stresující situace.

„Jsem chybový kód, že?“ zatlačil jsem na něj. „Nedokážete mě smazat ani dohledat, to proto jste mě pozvali sem.“ Než Šamanka prokoukla, kam se dívám, využil jsem Donovy nestability. „Vy o mý identitě nevíte zase tak dlouho, nemám pravdu? I Vezíra jste na mě nasadili až ve chvíli, kdy vám kontrolky hlásily průnik do bunkru, ale když jsem ho setřásl, nenapsali jste mi.“

„DOST,“ zavrčel Don.

„Klid, Danieli.“ Šamanka sáhla za sebe a chytila ho za ruku. Ne jako milenka, ale jako matka, co utěšuje rozmazleného synka. Přimhouřila oči a povzdechla si. „Máte pravdu, vaše programátorské schopnosti nás zaskočily. Dokázal jste obejít základní pravidlo Mýtiny a založit si postavu, která není vystopovatelná Helperovým systémem.“ Opět mimoděk zaletěla ke kapse. „Pronikl jste bezpečnostním systémem bunkru, a vstoupil dokonce i do Pyramidy. Takové chování nemůžeme brát na lehkou váhu, jak jistě chápete.“

Semkl jsem rty, abych zamaskoval údiv. Chytil jsem se skleničky a napil se.

Mysleli si, že jsem si hraničáře vytvořil já? Že jsem pronikl jejich systémem a přepnul se z Všemocného na Hesláka? Děsilo je, jak dlouho jim trvalo, než zjistili, že se jim pohybuju po světě?

Tak proto mě zatím nekonfrontovali v realitě, báli se, že proti nim mám víc pák, než jsem ve skutečnosti měl. Došlo mi, jak blízko jsem stál na okraji útesu. Doposud mě nad propastí drželo nevysvětlitelné štěstí, v rámci něhož mě nepřítel drasticky přecenil.

No dobře. S tím si dokážu poradit. Snad.

„Nezaútočili jste na mě, protože jsem vás neodhalil, že?“ Vcítil jsem se do jejich situace a vymyslel z jejich strany šachovnice základní plán. „Nasadili jste na mě Yenghona, ale dál jste nezašli.“

„O co vám jde?“ našel se konečně Don.

„Chci porazit Pyramidu.“ Rozhodl jsem se, že pravdou nic nezkažím. „Zabiju Faraona a donutím vás, abyste vyléčili mé přátele.“

„Maják ohledně jejich stavu na nic nepřijde,“ oznámil mi ledově Don. „Nikam se nedostanou.“

„Ale Krypta ano,“ zašklebil jsem se. „Že?“

Ticho.

Pak Donovi zacukalo pod krkem. „Co jste ukradl z laboratoře před Pyramidou, než vás dostali Bezhlesní? Jak se vám díky tomu povedlo takhle –“

„Danieli,“ pochopila omyl Šamanka, když si všimla mého udiveného pohledu. „Máte tu lahvičku, že ano?“ navázala ombudsmanka pružně. Neošálila mě, protože výraz, kterým Dona zpražila, měl jediné vysvětlení. Nemluvil o mé poslední návštěvě, ale o té...

... před dvěma lety.

mlčel jsem. Udržet výraz rebela mě stálo většinu úsilí, nedokázal jsem však zformulovat smysluplnou větu, aniž bych se odhalil.

„Trochu se nám to zamotalo,“ pokusila se Šamanka vrátit konverzaci do bezpečného přístavu. Jenže já chápal frustraci, deroucí se z Donovy nafintěné osobnosti. Působil jako ajťák pod útokem rafinovaného viru. Viru, proti němuž neznal obranu.

Šamanka se usmála. „Můžeme vám pomoci s vašimi přáteli, aniž byste porazil Faraona.“

„Povídejte,“ vydral jsem ze rtů. Opatrně, tak, abych nedal najevo nervozitu.

Přečetla mě perfektně. „Jste tu sám za sebe, že? Nemáte ani tušení, jak vyhrajete, jen se vám povedlo nabourat Helpera, protože kromě umění ve hře umíte i perfektně programovat a...“, střelila pohledem k Donovi, „... navíc jste před dvěma lety něco získal.“

Ani jsem nedutal. Jazyčky vah převážily k ní, byla si toho vědoma. Dokázala mě přistihnout a vysvléknout z brnění, stejně jako jsem já deklasoval Dona. Věděla, že už se do rovnocenné situace nevrátíme.

„Jste unikátní člověk, Michaeli. Nejste zlý, jen si umíte jít za svým cílem. Máte pocit, že se musíte pomstít, donutit nás, abychom vás poslouchali. Nemám pravdu?“

Přikývl jsem. Sladkými slůvky se mi prodírala do srdce.

Mrcha.

„Tak teď vás posloucháme a nabízíme vám obchod. My vám pomůžeme s hledáním problému kolem vašich přátel a vy nás zbavíte útrap.“

„O čem... to mluvíte?“

Uculila se. „Nechte si tu lahvičku, vím, že ji máte. Prodejte ji na aukci a promluvte si s kupcem. Pak nám o něm povyprávějte a my vás necháme zabít Faraona. Pak... si budete správně přát a my to převezmeme. Co říkáte?“

Ačkoli se má mysl bránila, Šamanka do ní vklínila obrazy Artura, Jiřího, Grigorie, Terky, Aydina... Antona. Situace se otáčela v její prospěch, zachránila Dona z popravčího špalku a místo něj použila mou hlavu.

„Tím se všechno vyřídí a my zapomeneme na všechny ty patálie kolem neoprávněných vstupů,“ uzavřela bez mého souhlasu.

Zmobilizoval jsem síly. „Jak si pojistíte, že vás nezradím?“

„Nebudete vědět, že spolupracujeme,“ mrkla na mě. „Bezhlesní mají nainstalovanou takovou zábavnou schopnost. Věděl jste, že digitální oblek dokáže sáhnout do centra paměti a smazat některé události nebo vjemy?“

Zbystřil jsem. Don poodstoupil.

„Budete si pamatovat jen to, že tento rozhovor proběhl, aniž byste měl tušení, co přesně jsme si řekli. V hlavě vám zůstane touha prodat baňku i vědomí, že k záchraně přátel musíte o kupcích zjistit co nejvíc. Váš mozek se totiž upne k tomu zásadnímu, o čem jste v posledních vteřinách přemýšlel. A tak vám to nabídne jako vysvětlení. Nu, a jakmile přijde čas, znovu se potkáme.“

„A... ale,“ vyskočil jsem od stolu a zaměřil se na Šamančinu tajnou kapsu.

Praštila do ní. „Nezapomeňte. Prodat lahvičku a zjistit všechno o kupcích. Osvobodí to vaše kamarády.“

Za mými zády se zvedl stín, ke kterému Šamanka s Donem zvedli pohledy. Místnost protnulo podprahové hvízdnutí, podobné tomu, co vydávali Bezhlesní. Má mysl se napjala, já ztratil vědomí.

Zatracená práce.

Kapitola 16 – Rozhodnutí

Stav měšce: pojďme vzývat všechny bohy za tu aukci, ano?

„Děkuji za váš čas a doufám, že vám hra bude i nadále potěšitelná,“ třásla mi před Kořenokójí Šamanka rukou a já skládal realitu zpět do jednoho rámu. Obzor mi zaplňovala její charismatická postava i bílé tečky, rozetuté po ploše jako fleky mléka, když vám spadne z kuchyňské linky.

„Jsem rád, že se Maják stará o své hráče,“ navázal jsem etudou pro amatérské zločince.

Šamanka se otočila, ale ještě předtím si mě zkoumavě prohlédla. Jako by hledala známky podivnosti, detailu, který by dokázal, že mazání paměti neproběhlo tak, jak očekávali.

Protože neproběhlo.

Ačkoli mě mysl teleportovala z místnosti ven a cokoli mezi tím držela v mlze, skrz opary digitální alkoholizace ke mně prosvítaly střípky událostí. Vteřinu před zapomněním se za mnou zjevil barevný stín a já bych přísahal, že mi sedl na hlavu. Šamanka s Donem působili zmateně, překvapeně, a i teď vykazovala žena známky rozrušení, přestože se snažila ovládat. Roztřepený účes, rozostřený pohled... jo?

Lumie – úroveň 20

Nerozdělené body vlastností Lumie: 50

Odpověď se mi vznášela po boku, předeek natočený za mizící Šamankou.

„Tys něco udělala, vid’?“ přiklekl jsem ke kamarádce. Z jejích okrajů mizela naoranžovělá záře, jinak si udržovala zdravě borůvkovou barvu. Nezareagovala, patrně otřesená stejně jako já.

Posadil jsem se na zem. „Získala jsi úroveň, protože se něco stalo? Lumíku, jak vlastně získáváš úroveň?“

V horní části vyrašily dvě skvrny a já zalapal po dechu, když jsem si uvědomil, že se jí zformovaly oči. Plavaly poloprůhledným tělem, ale upíraly se do mých. Pak jedna černá koule problkla, než obě zmizely.

„T-ty jsi mrkla?“

Nic.

„Sedla sis mi na hlavu a dostala zásah schopností na zapomínání?“ konstruoval jsem alespoň nějaké vysvětlení. „Máš mou Esenci léta, takže teoreticky si tě to mohlo splést se mnou, ne? Protože já si pamatuju celý ten rozhovor a tys přeskočila deset úrovní, jak kdybys prošla soubojem. Je to způsob, jakým bojuješ?“

Vybavil jsem si, o čem jsme se hádali, co mi navrhli i jak mě přinutili, abych se okamžik před programovým promazáním soustředil na prodej lahvičky. Zatímco jsem zkoumal věci, které jsem neměl znát, vyrašila pod povrchem další drobnost.

Mentální mapa.

Místo v nitru Pyramidy, zamčená laboratoř Krypty, s pulzujícím rudým křížkem. Prolnula se s Donovými slovy o krádeži před dvěma lety i s vědomím, že se tam od té doby nedostali.

Oni. Krypta. Proč? A proč to vím?

Způsobila Lumie nebo můj vadný kód selhání procedury? Mohlo se zapomnění částečně odrazit proti nim? Jasně, ztratil jsem

DONOVA
MAPA (MYŠLENKY)

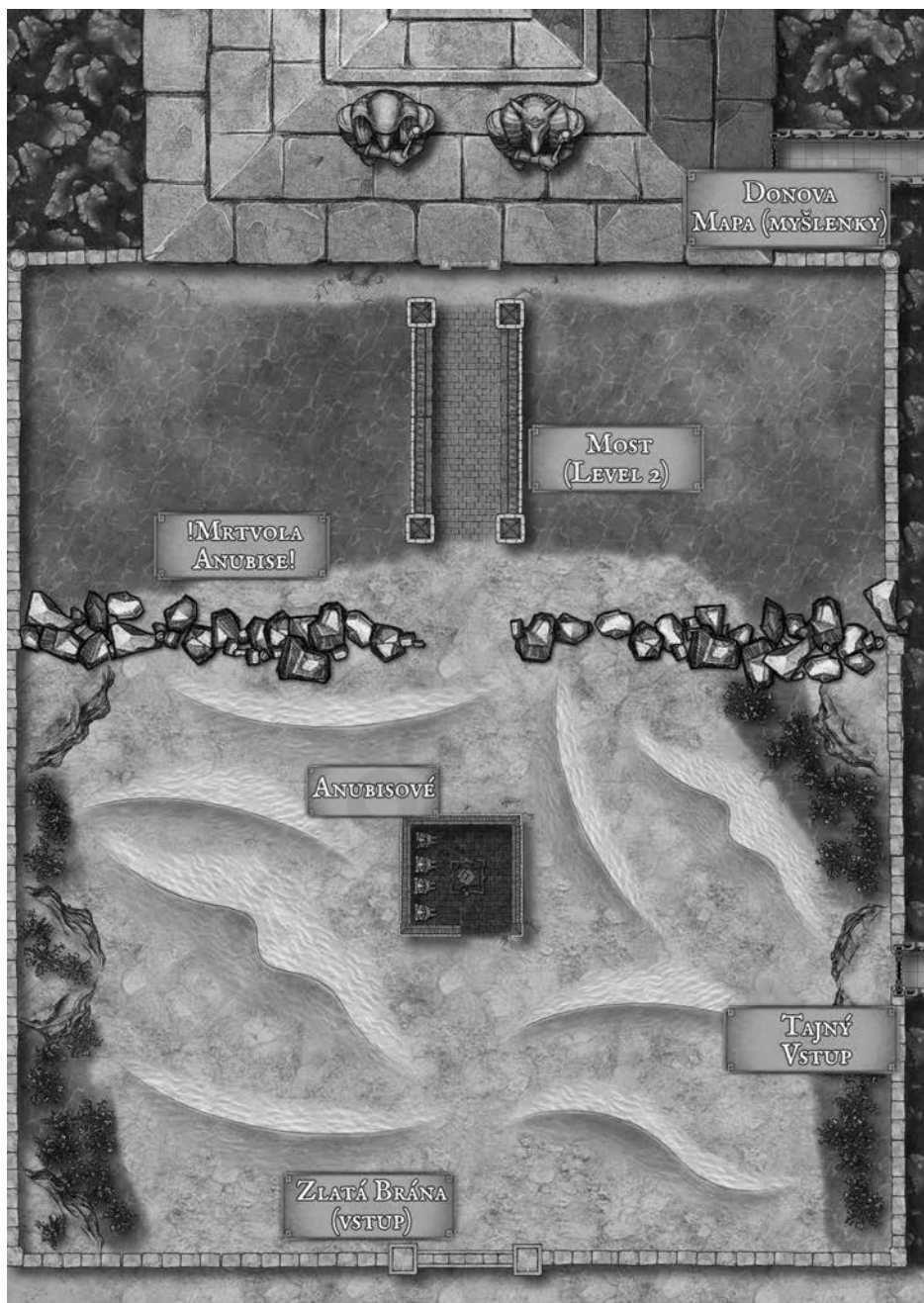
Most
(LEVEL 2)

!MRTVOLA
ANUBISE!

ANUBISOVÉ

TAJNÝ
VSTUP

ZLATÁ BRÁNA
(VSTUP)

dost, ale stejně podobně jsem si i pamatoval. Patřila laboratoř Donovi a transformovala se mi do hlavy? Znamenalo to, že dostali podobný zásah jako já?

No jo, ale proč Šamanka nic neřekla? Byli si toho vědomi nebo žili v představě, že všechno proběhlo podle plánu, jen jim vtíravá myšlenka nahlodávala jistotu nečekaným zkratem? Zkratem, který nezpůsobil vážnější komplikace?

Vydal jsem se Na Pařez, v hlavě poslední otázku.

Proč mě radši nesundali? Nepokusili se mě vymazat, zabít, unést, cokoli?

Místo toho mi slíbili fotku i Antona výměnou za práci dvojitého agenta. Práci, co se jevila jako snazší alternativa k soupeření o Pyramidu s předními guildami. Udělám svůj díl a oni mi pomůžou splnit cíl, kvůli němuž jsem začal znovu hrát. Jednoduché, přímočaré, logické.

No... jenže co když na to šli oklikou?

Vsadil bych svůj byt i všechno příslušenství, kromě krabičky se skořicovým čajem, že jakmile dodám polovinu smlouvy, nechají mě plavat čelem ke dnu s kudlou mezi lopatkami.

Nečekali, že si jednání zapamatuju. Chtěli mi nechat jen touhu prodat tu zatracenou lahvičku.

Z čehož plynulo jediné. Má osoba pro ně není takový problém jako něco jiného. Někde probíhá válka, které jsem byl okrajově součástí, protože jsem se nachomýtl k primárnímu cíli akce, Jiřímu. Mají dojem, že jsem něco odnesl, co mi umožnilo získat lahvičku, kterou chtějí použít proti těm, co přežili jejich poslední úder.

Chtěli mě využít... a zničit. Jen s ostychem před mými schopnostmi, které si neumí vysvětlit, takže je raději usměrní, než aby do nich dělali díru.

Pro mě ideální.

Kořenokóje se nacházely v předělu základních lokací, proto jsme si s Lumií udělali relaxační zájízdku do Stéblorubé. Tepání ve spáncích a v srdci nepolevovalo, ale pohled na skalnaté návrší, ze všech stran obležené vysokými pampeliškami, nám připomnělo sladké začátky, vzdálené jen několik týdnů.

Strávili jsme pár hodin s překvapeným Františkem i Viollenel, popovídali si o jejich řemesle a vyptávali se na jejich koníčky. Navzdory původu prvotních NPC se jejich improvizální dovednost zlepšovala a já mimoděk sledoval růst reputace nejenom s nimi, ale také se Stéblorubou.

Při průjezdu kaňonem mezi Krušnohorským Stéblomem a lokací Na Pařezu mi v těle hnízdila dočasná míza klidu, ukotvená bezelstnou radostí digitálních přátel.

Digitálních. Zavrtěl jsem hlavou a s úsměvem vzpomínal na Arturův boj za lepší zacházení s NPC. Kdybys jen věděl, bratříčku, jak se ti povedlo změnit jednoho zakonzervovaného troubu.

„Já chápu, že si díky tomu zlepšuješ charismatický dovednosti i reputaci,“ promlouval jsem Arturovi do duše. „Ale opravdu ti přijde v pohodě je bránit proti každému hráči, co se k nim chová jako hulvát?“

Terka nás zpovzdálí propalovala očima, protože jsem jí zakázal zmláceného Artura vyléčit. Bratr držel v náručí pocuchanou dvacetiletou dívku, zpoza jeho nohou ke mně vzhlížely oči její devítileté sestry.

„Dovolíš mi je nejdříve ubytovat?“ Necouvl přede mnou ani o krok, přestože se kolem nás srocovali obyvatelé pevnosti Osvícených. „Dostali nakládačku.“

„Jsou to NPC,“ semkl jsem rty.

„To znamená, že si nezaslouží bezpečí a léčbu?“

„To samozřejmě neříkám, ale –“

„Gregu, prosím,“ předal Artur dívku zmatenému Grigorijovi, co se přišel podívat, stále ještě zpocený po náročném dni v kovárně. „Mohl bys tady Erenil a její sestru zavést na ošetřovnu? Tereška jistě nebude proti a mrkne na ně.“

Grigorij ke mně zdvihl obočí a já kývl.

„Nejsou živí,“ zamručel jsem na bratra v soukromí naší poradní síně. „Nemůžeš riskovat Esence. Kdyby tě Aydin nenašel, tak jsi o ni přišel.“

*„Všichni jsme jedničky a nuly, bráško,“ chytil mě Artur za ramena. „Copak záleží na tom, co nám sídlí v mozku, když je to schopné vyplo-
dit smysluplnou větu a pocítovat emoce?“*

*„Oni to ale hrají. V konečném důsledku jsou to stroje. Dobře na-
programovaný a věrohodný, ale pořád kusy kódu.“*

Artur mě chytil za krk, čelo položené na mém. Zahleděl se mi do očí a zašeptal. „Přesto budu raději trávit čas s nimi než s prasaty, co je znásilňují a zabíjejí jen proto, že mají stejnou teorii jako ty. Protože, a teď mě dobře poslouvej, bratříčku, z nás lidí nedělá genetická souhra okolností a nevysvětlitelné fungování mozku, ale to, jakým způsobem se chováme ke svému okolí. Ty ses rozhodl Esence využít k budování digitálního království a já ti do toho nemluví, tak mi nevstupuj do způsobu, jakým využívám ty své. Ať si říkáte, co chcete, a ať jsou oni, čím chtějí, hranice mezi námi a nimi je příliš tenká, než abych si dovolil je nebránit jen proto, že nám někdo řekl, že nejsou lidmi. Zkus s nimi strávit obyčejné odpoledne, zkus se s nimi pobavit o něčem jiném než jsou úkoly a obchody a možná zjistíš, že mají touhy nebo sny. Možná pak, až uvidíš, jak jim je berou jen proto, že si kompenzují svůj podělaný život, taky usoudíš, že ti bezpečí jednoho z tvých dvaceti životů nestojí za to, abys nezasáhl.“

Jeho slova se proplekla se skrývaným potěšením Viollenel, když jsem se dnes objevil ve dveřích. Přestože mi vyčínila, všiml jsem si, že mou poslední květinu si usušila a pověsila nad krbem. František mi vyprávěl o Kostaru Kroulovi a rozplýval se, když zjistil, že používám jeho obyčejný luk. I Předák mi u studny potřásl rukou a mladíček z farem se mračil v důsledku odmítnutého úkolu s přenosem milostných psaní.

Ať skutečně žili, nebo ne, Artur měl pravdu a mě mrzelo, že se mu nemůžu omluvit. Mohl jsem jeho vizi šířit, ale ani to bych nedokázal, kdyby mě Asuna v Blátivé vesnici neusměrnila.

„No, jsme, jací jsme, Lumíku,“ uzavřel jsem myšlenkové lelkování při vstupu Na Pařez.

Velkoměsto se od kraje svažovalo dolů, s několika výstupky pro prominentní místa, například budovu Aukce. Část města naopak klesala pod úroveň vstupní hrany, jak tvůrci využili možnosti vydlabat v nerovnoměrně tvrdých pilinách prostor pro rozšiřování hlavního sídla.

S Lumií jsme využili kobyلكovou dopravu při cestě k centrálnímu náměstí, z něhož jsme se k Aukci dostali skrz jedinou prohlubeň a výstupek. Schovávačky před Yenghonem ztratily smysl, protože si ze mě Krypta udělala loutku.

Alespoň tak si to mysleli. Celou cestu v pohodlném koši na zádech kobyلكy jsem v kapse svíral lahvičku z Pyramidy. Riskoval jsem, když jsem s ní nakráčel na meeting, ale stejně nebezpečné by bylo nechat ji v trezorech.

„Musíme na to opatrně.“ Stoupali jsme po umně vyřezávaném schodišti Aukce, zdobeném barevnými rytinami lidských i hmyzích národů, které se podílely na vzniku města. Každá na nás dýchala jiným dojmem, což schodišti dodávalo chaotický vzhled, usměrněný majestátní stavbou zosobňující řád.

Chaos a řád. Jing a jang.

Zastavil jsem u přepážky, než jsem se štosem papírů vyrazil do osobní kóje a rozložil záznam prvních přehozů. „Mohl bych poprosit o detailní výpis mých aukčních nabídek?“

Část malého lektvaru stínového překvapení (vodní)

Vyvolávací cena: 1 dřevěný

Prodejní cena: 14 svítivých a 8 dřevěných (148x vyvolávací cena)

Výrobní cena (uloženo): 1 svítivý a 5 dřevěných

Přešel jsem k druhému obchodu.

Část malého lektvaru stínového překvapení (lávový)

Vyvolávací cena: 1 dřevěný

Prodejní cena: 19 svítivých a 5 dřevěných (195x vyvolávací cena)

Výrobní cena (uloženo): 1 svítivý a 5 dřevěných

„Čekal jsem hodně.“ Napil jsem se, abych utopil touhu po nadšeném výskotu. „Ale tohle je mazec.“

Z devadesáti dvou částí jsme prodali osmdesát tři v celkové hodnotě 1079 svítivých, a to jsem předpokládal, že pokud se hráčům povede sestavit zajímavý lektvar, cena ještě stoupne.

„Bude to chtít hodně práce, trochu štěstí a velký ranec strategie, ale myslím, že bychom tím mohli financovat výpravu čtyřiceti hráčů.“

Rozhodil jsem záznamy po buňce a našel si papír. Třesoucí se rukou jsem vypisoval rovnice nákupu a prodeje, zatímco mi Lumie pomocí mini oka nakukovala přes rameno.

„Nesmíme se unáhlit, jinak nám výdělek klesne,“ řekl jsem a podrbal se na nose. „Pokud toho naházíme hodně, ztratí části hodnotu, ale pokud málo, nebudou mít hráči s čím experimentovat. Je potřeba si udržet vlašný množství, aby lektvar nepůsobil snadně na výrobu, jenže když na to půjdeme pomalu, někdo se nakonec dozví, kde sežene recept, a sebere nám monopol.“ Škrtl

jsem několik řádků, pár dalších připsal. Zmuchlal jsem výpočet, prohodil ho Lumii a pak si vytrpěl minutu nahnědlé reakce uprostřed mé hlavy.

„Tak fajn.“ Po hodině usilovné práce jsem zatukal na dřevo. Mnul jsem si bradu a sledoval kalkulace, které by devadesát devět procent lidí nezajímaly ani neohromily. Pro mě znamenaly zajištění aktivního příjmu na dobu nezbytnou pro dobytí Pyramidy.

„Jakmile si promluví s Asunou a Mikulášem, vyskočím na pár hodin ze hry,“ zopakoval jsem po sto padesáté osmé Lumii. „Krypta mě nebude konfrontovat, protože mi teď věří. Jakmile se ale vrátím, dostanu odhadem dvacet čtyři dní.“ Zvedl jsem si papír před oči. „Takže od chvíle návratu máme dvacet čtyři dní na zničení Pyramidy, protože podruhý už se ven nedostanu. Je to dost na to, abychom profinancovali výpravu čtyřiceti hráčů, ale budeme mít jeden pokus. A víc času stejně nemáme, protože do měsíce budou s Faraonem hotoví ostatní.“

Povzdechl jsem si a protáhl se. Bolestivě jsem přivřel oči, když mi do krku vystřelila bolest.

„Prvních sedm dní budeme posílat tři stovky částí, pak to zvedneme na dvojnásobek. Patnáctý den prodáme recepty pěti nejlepším nabídkám, protože odhadem dvacátý den někomu dojde, kde jsme ho vzali.“ Pokrčil jsem rameny. „Pokud se teda po cestě nic nepodělá.“

Protáhl jsem se, promnul si oči. Když jsem zjistil, že se Lumie snaží zformovat svou pozorovací tečku, zasmál jsem se. „Nevím, jak se ti to povedlo, ale vypadáš roztomile a zároveň děsivě.“ Začala přecházet do uraženého dvoj-odstínu, proto jsem zvedl ruce. „Pojď, půjdeme se napít k Čudlíkovi a vyřešíme ti body schopností. Čeká nás kotel práce, takže očekávám, že nám dá energetický buff.“

Komáří Olivový Krvobudič: +50% odolnost vůči spánku (80%, pokud se u toho neustále hýbete). Trvání: 4 hodiny. Jak myslíte, že jinak zvládají makat celou noc?

„No tak tohle je střela, Čudlo.“ Sledoval jsem na baru kouřící sytý trůnk hustoty krupicové kaše. Jak mi útroby protékal mazlavý mok, pročišťoval se mi svět. Pálení z víček nahradila potřeba po práci, tlak v lýtkách ustoupil touze přeběhnout Pařez. Otřel jsem si ústa a prozkoumal červené váčky v husté struktuře, které při polykání praskaly, čímž dodávaly pocit šumivosti.

Obrovskému svalnatému majiteli hostince se pod udržovaným knírem zableskly zuby. Zafukal si na orlí nos, prošpikovaný z obou stran čtveřicí nosních želízek. „Copak jsi v mém lokále poprvý, Hesláku?“

„Na kolik bys mě tipnul?“ Olízl jsem krvobudič a rozšířil dobu na čtyři a půl hodiny. Prsty druhé ruky bubnovaly o stůl s dvojnásobnou kadencí a já cítil otřesy v kůstkách. Absence utlumené bolesti se patrně projevovala i v jiných aspektech hry.

„Jsi tu tak po pátý, ale jako kdybys byl štamgastem, mladej.“ Čudlík se podrbal na holé hlavě, které na temeni vévodilo kolečko vlasů s vysokým drdolem. Hostinského šeptavý alt zavrzal. „Zajímavý. To se mi ještě u nikoho nestalo.“

Takže vnímal disproporci mého charakteru. Zvedl jsem se, až stolička téměř odlétla, a zvedl krvobudič k pantomimickému přiťuknutí. „Když je dobrá hospoda, člověk se cítí jako doma a zapustí kořeny.“

Místo jsme našli v zadní části lokálu, za vstupem do Čudlíkova neřešitelného dungeonu. Krvavý odér nápoje prostupoval chřípím a já se ho rozhodl zdolat hned, protože ačkoli olivový dojezd ředil a zlepšoval chuť, pořád jsem si připadal jako upír.

„Pojďme zrevidovat úkoly,“ přesunul jsem se do mentální pracovny, kde jsem přes hlavní stěnu promítl úkolníček.

Co hned: 1.) dostat se asap na stý level (guildy už se blíží k otevření masivní kampaně na Pyramidu) 2.) ~~Sejmout hovnivála~~ 3.) ~~Infiltrovat se do Pyramidy~~ 4.) PRACHY! Jedu z úspor 5.) vylevelovat Lumii, 6.) přimět Asunu, aby nás měla zase ráda 7.) rozjet business na penízky

Kratší cíle: 1.) jak poslat k zemi masožravého pteromotýla 2.) vyzkoumat schopnosti a slabiny Bezhlesných (**určitě** ledová kouzla + **se zdá, že nejsou tak pozorní NEBO je něco spouští – oživil se, až když jsme mu ukradli lahvičku**) 3.) jak v rámci rychlého levelování udržet snesitelnou úroveň dovedností a profesí? 4.) jak prolomím hesla k tajným souborům Krypty, aniž bych odhalil svou identitu Osvíceným? 5.) Dopátrat se těch, které mi Krypta označila jako „nákupčí“ lahvičky

Osobní úkoly: 1.) co stojí za smazáním postavy? 2.) KTERÝ PARCHANT z Jiřího okolí ho poslal na jistou smrt? 3.) jak souvisí Arthurovo postižení se záměry adminů 4.) najít vstup do Pyramidy Bezhlesných (asi vím) 5.) postihlo i ostatní hráče stejné zranění jako nás? 6.) jak zabiju Faraona? 7.) Najít spojení! Sami to nedáme!

Existenční úkol: 1.) přestat umírat – aktuálně mi zbývají!!2!! jisté Esence léta (jako ale fakt už) 2.) Jak osvobodíme Antona? Půjde to skrz přání?

Seznam lidí, o kterých zjišťovat osud: 1.) jak zemřeli Prvorozenný? **SeBestien?** a zbytek Ne(v)hodných? 2.) Kdo je/byl Applause a kdo je **Vezír (Yenghon)**? (oba agenti Krypty) 3.) Souvisí Bělopsův nástup se zradou v rámci Osvícených? (je Kristýna v nebezpečí?) 4.) ~~Co dělají Don a Šamanka?~~ (známí Kryptáci) (**serou mě**) 5.) Nemůže být SeBestien naživu? (byl v aukci – btw jak mi dokázal zchybovat klient?) 6.) Jak moc můžu důvěřovat Sarupánovi a Jezdcům ApokaLypseny?

Kolik zbývá času: 25 dní (1,5 před odchodem domů, 0,5 doma, 23 ve hře)

„Není toho málo, ale konečně to dostalo jasný hranice.“ Naklopil jsem do sebe sklenku dryáku tak, abych zachytil poslední kapky. „Není čas ztrácet čas. A to ani dalším plánováním.“ Slezl jsem a usadil se pod stolem v tureckém sedu naproti utlumené Lumii. Otevřel jsem její rozhraní a usmál se. „Vybrala sis něco, kuliočko?“

Vybrali jste Jedinečnou schopnost „Mentální učitel“ (60 bodů): mazlíček slyší vaše myšlenkové pochody, čímž získá možnost se učit. Mazlíčkova Inteligence je zvýšena o 20 % té vaší.

„Tohle je zajímavý i děsivý zároven.“ Prolistoval jsem si vzpomínkový deník, abych našel zmínku o podobné schopnosti. „Já ani nevím, že je něco takovýho možný, Lumíku. Jak jako učit?“ Zvedl jsem pohled ke zformovanému pidi oku. „Jsi si jistá, že chceš slyšet všechno, co si myslím?“

Ani se nezachvěla. Většina hráčů se mi při pohledu na její statistiky vysmála, ale já se s ní cítil jako s přítelem, společníkem i sourozencem. Jako by pod všemi světýlky a jedničkami s nulami klíčilo něco, co mě přesahovalo. Esence léta s mým otiskem DNA, počítačový kód a teď schopnost, napojená na tok mého vědomí.

Podvědomě jsem namířil na odmítnutí, protože císař mého vědomí mi připomínal, jak dopadají katastrofické robotí filmy i představy lidstva o budoucnosti strojů.

Přijali jste.

Šetřila si, minule rozdělila čtyřicet zkušeností místo padesáti. Jak bych ji mohl zklamat?

„Jestli se jednou rozhodneš zničit lidský pokolení, protože ti zákony robotiky zvráceně naznačí, že abys je zachránila, musíš jim vycucat mozky, nezapomeň, kdo tě učil, ty zářivý Frankenstein.“

Uvědomil jsem si, že vidí všechno, co si myslím, proto jsem se urputně soustředil na předání telepatického rozkazu o nezabíjení Heslákovy hráče, kdyby došlo na katastrofické scénáře.

Estrádu jsem zakončil myšlenkovým vyplazením jazyka a pustil se do úkolů.

Skoupil jsem ingredience na pět stovek částí lektvaru a zaplatil si hlídaček klíčových surovin tak, aby je za mě aukce automaticky skoupila, pokud je někdo založí s nižší než průměrnou cenou.

Zbylé peníze jsem investoval do zvyšování Alchymie. Bez Zášleha mi posun bude trvat déle, ale v Osvícených jsem schvaloval logistické postupy našich výrobců, takže jsem měl dost času na pročítání.

„Vtip je v nalezení nejlevnějších receptů v poměru k získaným zkušenostem a výstupní ceny produktů tak, aby člověk nemusel vydělávat bokem,“ instruoval jsem Lumii s košem flakónků a nebezpečných kyselin. „No a pokud máš peněz dost, můžeš přejít na jinou metodu, kterou jsme využívali třeba my.“ Ztěžka jsem krabici odložil vedle erárního pracoviště Aukce. „Což samozřejmě není náš případ.“

„Tobě dala na padesátce zabrat takováhle krabice?“ zasmál se od pultíku nařachaný válečník. Uznávám, že jsem při popisu ingrediencí přecenil velikost zátěže. Ale to neznamená, že se mi budou smát, no ne?

Naklonil jsem hlavu na stranu. „Jak dlouho už hraješ?“

Válečník se podrbal. „Asi deset měsíců. Proč?“

„No vidíš, já sotva jeden.“ Nechal jsem ho v úvahách a odvrátil se od jeho osmdesáti levelů. Doslova jsem v zádech cítil, jak zrezlá kolečka posouvají pacičku stroje o stupeň inteligence dál, aby získal kapacitu k pochopení mé rafinované urážky.

A protože se Na Pařezu zakazovalo napadání hráčů, nemusel jsem se bát odvety, až za dalších deset měsíců pochopí, co jsem tím myslel. *Bang*. Dva nula pro Hesláka. A teď mi tvrdíte, že svaly vyhrají nad mozkem.

Lumie přelila dotčenou rajčatovou do rozesmáté žluté.

Reagoval jsem jako každý trochu normální nerd. „V mých hodinách nebude žádný pošetilý mávání hůlkou ani žádná přihlouplá zaříkadla, a proto neočekávám, že by mnozí z vás docenili náročnou vědu a přesný umění přípravy lektvarů. Ovšem těch několik prosvícených, kteří mají předpoklady, ty mohu naučit, jak očarovat mysl a omámit smysly. Naučit, jak rychle vylevelovat, vydělat si, a dokonce jak připravit a zásobit raid na boss. Naopak, někteří z vás možná přišli do Mýtiny vybaveni tak úžasnými schopnostmi, že jsou přesvědčeni, že nemusejí vůbec dávat pozor! Paní Lumie – naše nová celebrita! Řekněte mi, víte, jak bez ztráty koncentrace namíchat základní lektvar many?“

POZOR! Máte dostatek zkušeností, abyste v Alchymii postoupili na stupeň „Zasvěcenec“. Navštivte prosím některého z mistrů řemesla.

Po pěti hodinách práce a korzování mezi aukční síní a stolkem jsme měli hotovo. Peněženka zela prázdnotou, stejně tak vůle k dalšímu studiu. Zasvěcenec patřil k poslednímu stupni, kam se člověk dostal bez cestování a objevování vlastních mutací. Přesto jsem věděl dost na to, abych mohl mistrovskou cestu začít, kdykoli si najdu pár dní volného času.

Což samo o sobě znělo zábavně, ale kvůli tomu jsem to našťěs-tí nedělal. Teď k tomu, proč jsem to dělal.

Dveře do sídla, díky vašemu zasvěcení v Alchymii, otevřeny.

„Dobrý den, velmistryně Adél,“ salutoval jsem před vchodem NPC specialistky na neznámé sloučeniny. „Nerad vás v tuto hodinu ruším, avšak věřím, že vás ohromím.“

„Neuvěřitelné.“ Po hodině práce odložila pipety a odměrné válce. Otřela si čelo a posadila se do křesla po levé straně její pracovní knihovny.

„Přišla jste na něco?“ zeptal jsem se a pospíšil si, abych jí podal oblíbené sušenky.

„Víte, nic takového jsem...“, nadechla se, než zkoprněla. Z hrdla vyšlo zajíknutí, Adél vystřelila dlaní k ústům, jenže v polovině se trajektorie pohybu změnila k vlastnímu hrdlu. Sevřela ho křečovitě, s ústy v němé prosbě.

Než jsem zakročil, sesunula se do opěrek, paralyzovaná neznámým útokem.

Omlouváme se za nečekanou vadu NPC, se kterým jste se spojili. Updatujeme jeho software, aby byl schopný reagovat na nečekanou pobídku. Prosím, vyčkejte, proces potrvá maximálně pět minut.

„Sakra.“ Shrábl jsem lahvičku do kapsy. Lumie vyrazila velmistryni na pomoc, já zavrtěl hlavou. „To nemusíš zkoušet, Lumíku. Jen sleduj.“

Adél zamrkala, pak její tvář zkřivilo opovržení. „Co děláte takhle pozdě v mém sídle? Copak nevíte, že se zasvěcení alchymisté musí hlásit?“

„Omlouvám se.“ Ukázal jsem k míse sušenek. „Jen jsem vám donesl zásilku a nikdo neotvíral. Měl jsem strach, že se vám něco stalo.“

„No tak vidíte, že nestalo!“

„Je mi líto, už se to nebude opakovat.“

Vycouval jsem z místnosti.

„Grázlové,“ zamručel jsem, zatímco jsme pochodovali nočními ulicemi Pařezu. Dřevěné letokruhy, které dláždily obloukovité rozložení bloků, nám dutě fukaly pod chodidly, a jelikož bylo krátce po dešti, zvedala se z prastarého stromu vůně čerstvého dřeva.

„Krypťáci odhadli, o co mi půjde.“ Obešli jsme ze suku vymodelované městské jezírko s přírodní fontánou, průsvitnými rybkami a opuštěným dětským hřištěm v jeho čelní straně. Na houpačce se k sobě tiskl párek hráčů, proto jsme zvolili obchvat přes mladší čtvrt s blízkými letokruhy a užším členěním.

Stínil jsem si oči před městskou lampou.

„Jenom jsem netušil, že se pojistí takhle brzy, není zrovna jednoduchý updatovat komunikační dovednosti NPC. Měl jsem dojem, že to stihneme, ale obávám se, že modul právě nahrávají do hlavy všem mistrům i vel mistrům Pařezu.“

U východu z ulice jsem potkali lampáře.

„Noční čas se k rozjímání hodí nejlépe, nemám pravdu?“ řekl. Vitální stařec se zkušenostmi vepsanými v obličejích pak upřel překvapivě živý pohled k Lumii. „Vidím, že máme podobné přátele. Ono světlo v sobě skrývá více, než mu někdy lidé přisuzují, vidíte?“

Pousmál jsem se a sklonil hlavu. „Je to tak, drahý Viktor.“

„Znáte mé jméno?“ Lampář se sklonil k dvoukoláku, ve kterém vozil luminiscentní nektar. Z ramen mu seskočila kočičí světluška a zabořila do něj čumák.

„Mezi těmi, co korzují nočním městem, jste známý.“ Zvolil jsem drobnou lež, protože jsem ho nechtěl konfrontovat s vědomím, že jeho řetězový úkol má u hráčů nejhorší hodnocení vůbec. Přestože se oficiální statistiky nevedou, nikdo, kdo s Viktorem procházel město a hledal lampy, nekonečné putování nedokončil, protože se zdálo, že vždycky bude existovat místo, které lampář potřebuje zkontrolovat.

Viktor zasněně pozoroval světlušku vylétávající ke skomírajícímu světlu ulice. Jakmile do květiny na vrcholku lampy vytlačila výměšky, prostor zalila jasná záře.

Nový speciální úkol – Viktorova noční cesta: zkontrolujte další lampu na Viktorově pochůzce. Mohla by být ohrožena.

Odmítnuto.

„Mým cílem je udržet každou lampu naživu.“ Lampář si užíval závan vzduchu, spojený s ševlením čerstvě opylované květiny. „Víte, že za mé služby ještě žádná neztratila svůj lesk?“

Opřel jsem se o roh domu. „Proč? Nemáte pocit, že by pár minut tmy neuškodilo?“

„Světlo nás za noci přitahuje, protože v sobě skrývá naději.“ Viktor se chopil dvoukoláku a vyrazil k další křižovatce. „Máme tendenci brát ho jako samozřejmost, ale žít bez něj nedokážeme. K čemu bych byl jako lampář, kdybych dovolil, aby světlo květin pohaslo jen proto, že jsem byl příliš pomalý? Jen protože máme ve skladištích trsy dalších?“

Lumie mi po jeho odchodu levitovala pět centimetrů před obličejem.

„Jo, já vím,“ mávl jsem rukou. „Miluješ ho za hranici pochopení, ale ten úkol stejně neudělám.“

Zhnědla.

„Nejsem drzý, jenom tě popichuju. Ale nemůžeš si myslet, že kvůli tomu zavedu ligu pro práva svítících koulí nebo že se budu po zbytek života trmácet po Viktorově boku.“

Pocítila mě zadumanou oříškovou a já situaci využil k pokračování tažení za informacemi o lahvičce. Záhy se ukázalo, že šlo shrnout do několika výmluvných rozhovorů.

1.

„Jsem poctěn, mistře Mečislave, vaše učení je pro mě velkou inspirací.“

„Opravdu? A jakou knihu například znáte?“

„Ehm... kupříkladu výklad o výtrusech trpasličích bylin a jejich efektu na půdní rozložení mikroflóry, která následkem toho produkuje...“

„No dobrá, dobrá, vypadá to, že nejste lhář, ale patolízal. Ti druzí ale mohou vstoupit, pojďte.“

„Já nevěděl, Lumíku, že taková kniha existuje.“

„Říkal jste něco?“

„Ale neeeee.“

A pak o chvíli později.

„Ukážete mi tedy tu VĚC?“

„Vždyť mi leží v dlaních, copak ji nevidíte?“

„Utahujete si ze mě?“

„Ale já to opravdu...“

„Vypadněte!“

2.

„Jsi si jistý, Hesláčku, že sis onu roztomilou sloučeninku přinesl?“

„Omlouvám se, mistryně Bábel, ale zdá se, že ta lahvička je pro vás neviditelná. Nevíte, čím by to mohlo být?“

„Ubezpečuji tě, drahoušku, že látečku proti neviditelnosti už jsem použila. Stejně tak detekční maziva pro existenci neexistujících tekutineček.“

„Jak si to tedy vysvětlujete?“

„Nuže... zdá se mi, a teď se neuraz, miláčku, že ne já, ale ty jsi pod vlivem jakéhosi očarování, které tě nutí vidět to, co je běžnému oku nezaznamenatelné.“

3.

„Vidíš tuhle lahvičku, Čudlíku?“

„Jasně, přece nejsem slepej, že jo!“

4.

„Dobrý den, kováři. Mohu se vás zeptat, zda byste dokázal říct, jakou má tato lahvička cenu?“

„Fuj, takhle hnusný černý kentus se jaktěživá neviděl. A nejsem žádné lektvarník, holomku, tak si buď kup železo, nebo táhni.“

„Omlouvám se.“

Šoural jsem se k Aukci, zabraný do úvah kolem počínání Krypty. Lumie mi plavala nad hlavou a já, navzdory její nové schopnosti, mluvil nahlas. „Smazali ji všem znalcům Alchymie, zbytek bude podle mého následovat v nějakým větším updatu. Musí být důležitá, pokud jsou ochotni takhle rychle zasáhnout do mysli tolika předních NPC.“

Poslední hodinu pobíhání mezi lahvičkofuky jsem zvažoval, zda mám poslechnout Kryptu v otázce prodeje a následujícího stopování kupců. Kryptáci byli přesvědčení, že ji koupí jejich „praví“ nepřátelé, což znamenalo, že měli důvěru v jejich infiltraci do aukčního systému, což zase značilo (ty jo, hodně rozvitá myšlenka), že tu existuje někdo schopný prolomit jejich ochrany a ovládnout část kódu.

Netrvalo dlouho, abych možného pachatele odhadl, protože jsem měl s jeho nezvyklým chováním v obchodním portálu zkušenosti.

SeBestien. Hráč nad stým levelem, podle protokolů Krypty zavražděný před dvěma lety společně se zbytkem Ne(v)hodných. Dávalo smysl, že jako jediný mohl být Kryptě konkurencí. Otázkou jen bylo... jak?

Nakázali mi se k němu dostat a já neměl v plánu jim vyhovět. Proč se s ním ale nepotkat a nezjistit, jak se mu povedlo přežít? Ukázat mu látku, o které naši protivníci vědí, že ji SeBestien koupí?

„Nechci to táhnout přes aukci, protože Krypta zjistí, že transakce proběhla,“ vysvětloval jsem Lumii odbočku k poštovní pobočce. „Ale i pokud se to povede, musíme s tím počkat AŽ po obnovení doby hry, protože jakmile Šamanka s Donem zjistí, že nás nedostali, nebudeme se moct vrátit domů. Ne dokud nevyhrajeme.“

Kluk na pobočce na mě vytřeštil oči, když jsem mu zadal příjemce. „A-ale pane, tento hráč n-není v systému.“

Založil jsem si ruce na prsou. „Znamená to, že mu nesmím poslat poštu?“

„To sice ne.“ Těkal pohledem k instrukcím správné etikety popsaným na jeho straně zdi. „A-ale musím vás upozornit, že určité nedojde a v-vy přijdete o peníze.“

Vytáhl jsem mince. „Nevadí. Poprosím odeslat s bonusem o doručení přímo do mysli.“

„D-druhá kategorie urgencye? Jenže t-to –“

„Bylo mi potěšením.“ Klepl jsem na přepážku, a aniž bych ho dále registroval, zformuloval jsem dopis.

Dobrý den, SeBestiene,

vím, že jste si mě na aukci všiml. Povedlo se mi získat neznámou látku v Pyramidě a věřím, že budete mít zájem se o ní pobavit. Stejně jako vy i já mám zájem prohlédnout lži Krypty a jsem ochotný podstoupit jakékoli bezpečnostní prověrky, které si k setkání se mnou připravíte.

Ať už mi odpoví, nebo ne, kostky byly vrženy a já si odškrtnul další bod ze seznamu schodů na vrcholek zabijáckého tobogánu. Protože jakmile začnete stoupat, už vás nikdo nepustí zpět, i kdybys-

te si to rozmysleli. Navíc to zakazují pravidla, protože to tam klouže a za vámi se dělá fronta... ale to je vlastně fuk.

Na cestě za Asunou a Anto- teda vlastně Mikulášem jsem si přečetl jedinou přijatou zprávu.

Ždravím, Hesláku,

napiš mi, kde se nacházíš a kdy se chceš setkat, proplácíme si v guildě diplomatické cesty, takže se tím nemusíš stresovat.

Sarupán

Možná konfrontace s Lypsenem mě z bot nerval, ale mít šanci schovat se pod křídly guildy z žebříčku top 20 mi nechut vyváží.

„Ale všechno popořadě, vid', šestinko?“

Přibližoval se lokál U Čudlíka. Z neprospané noci i proběhaného dne mě pálily oči, protože krvavý drink přestal účinkovat po rozednění a mizel s požadavkem na energetické úroky.

Přesto mi její přítomnost po vstupu vehnala do žil sílu. Stála v rohu jedné z buněk, ruce spuštěné podél těla, blondaté vlasy jí lemovaly zamyšlený obličej. Sledovala podlahu pod svýma nohama, dívka čekající před kinem na domluvenou schůzku, kam chlapec nedorazí, protože ji celou dobu vodil za nos.

Její nevinnost mi připomněla, jaké okolnosti jsou v mé soukromé válce na miskách vah. Tušil jsem, že si nasadí tvrděackou masku a v drsné póze mě přejede bojovým entuziasmem. Možná mě zmlátí, vysměje se mi, bude křičet.

Čekal jsem mnoho, objetí ne.

Vrhla se mi kolem krku s dravou touhou po kontaktu. Setrvačností mě přirazila ke zdi, hlavu mi zabořila do hrudi. Lumie

zareagovala a spojila nás teplem i světlem. Hráči i NPC se otáčeli, překvapení tvrdou ranou dvou těl.

Nevnímal jsem je. Instinktivně jsem položil dlaň na její zátylek, druhou rukou si ji přivinul. Vlasy mě šimrala pod bradou, do nosu mi pronikla měkká vůně parfému a já zažíval pocit srovnatelný s hlavou pod vodu.

Samotu způsobenou utlumenými smysly. Klid a harmonii. Restart.

Došlo mi, že přestože se ji snažím utěšit, její dotyk mi uvolňuje svaly. Šeptá, že všechno bude v pořádku, protože smečka ukončila život osamocенého vlka.

„Zachráníme ho,“ zašeptal jsem.

Odstřčila mě, ve sklopené tváři se postupně usadil neprostupný výraz. Kývla k sedačkám, kde už čekal Mikuláš. „Sedni si a mluv.“

Zprudka jsem se nadechl, jak jsem bez varování ztratil životní oporu, jak tenká hráz propustila námořní kavalkádu. I proto jsem bez okrasných slov poslechl a Mikuláše pozdravil jen přikývnutím.

„Chápu, že si můžete myslet, že –“

Zavrčela. „To si ušetři. Jaký je plán?“

Mikuláš povytáhl obočí a semkl rty. Věnoval mi ustaraný pohled, pak jen zavrtěl hlavou.

„Jasně,“ zamumlal jsem, než mi do tónu prostoupila rozhodnost. „Fajn. Myslím, že jsem dokázal vyřešit naše finanční problémy, takže pokud se dokážeme dostat pod ochranu Jezdců Apokalypseny a získáme mrazivé bylinky z jednoho příznačného turnaje, budeme moci znovu infiltrovat Pyramidu.“

„Ve třech,“ prskla Asuna.

„Druhým krokem je najít spojence. Není nás moc, ale z hlediska jednání máme výhodu, protože jsem viděl, jak Bezhlésní boju-

jí, a neztratil paměť. Můžu vyměnit klíčový informace za podporu a donutit spolubojovníky, aby přijali jenom poklady z Pyramidy, zatímco přání připadne nám. Jen je budu muset přesvědčit, že nelžu, což může být těžší, než se zdá, ale cestu najdeme.“

„To zní jako předpoklad vrcholného politika.“ Mikuláš naklonil hlavu na stranu a já se střetl s Asuninými zkrivenými rty.

„Vysvětli nám to, Všemocný.“

Dala si záležet, aby zdůraznila každou slabiku. Mikuláš sebou trhl s hraným překvapením, takže bylo jasné, že přišel s vlastním podezřením.

Rozhodl jsem se ho nerozvíjet a vzal si time-out. Pak nemělo smysl zdržovat. „Jsem bývalý leader Osvícených. Kdysi jsme se přiblížili nebezpečně blízko současný Pyramidě, v době, kdy ji Maják teprve stavěl, a za to jsme od adminů dostali distanc. Skončil jsem s hrou a nechtěl se vrátit, ale jakmile se objevilo to přání, došlo mi, že za tím celou dobu mohlo být něco víc a oni nechtěli, abychom to zjistili. No, a tak jsem si nahackoval novou postavu, aby mě nepoznali, a rozhodl se situaci prošetřit, protože podezírám Osvícený, že v tom mají prsty. A jak dostali Antona...“

Nastalé ticho využila Asuna. Praštila do stolu a vstala. „Takže proto jsi znal všechny ty kličky, co? Žádné schopnosti, jenom podvody a lhaní?“

„Svým způsobem ano,“ připustil jsem. „Ale teď na tom nesejde. Musíme to dotáhnout a přání využít k tomu, abychom adminy hnali k zodpovědnosti a donutili je pomoci Antonovi.“

Asuna zírala do stolu, koleny opřená o jeho hranu. „Nevrátil se. Neobjevil se na žádném záchytném bodě.“

„Myslím, že ho nabrali někde jinde, aby nevyvolali otázky. Musí jednat opatrně, protože se blíží chvíle, kdy se něco podobného může stát znova.“

Asuna si zatnula nehty do dlaní. „Pokud je to nebezpečné místo, které si chtějí uchránit, proč by z něj dělali hlavní atrakci hry? Proč by k ní vůbec přitahovali pozornost?“

„Možná nemají na výběr.“ Zamlžil jsem Kryptu a přidal si do rakve svědomí další hřebíček. „Tak či tak musíme vyhrát, a vyhraje.“

Mikuláš celou dobu pouze poslouchal, teď se usmál. „Pomůžu vám zachránit pana Antona. Je to důležitý člověk i kamarád.“

„Můžeme už vyrazit?“ Asuna zněla jako válečník před bitvou, natěšený na možnost rozpustit stres v krvavé vřavě.

Zavřel jsem oči a nadechl se. „Musím vás ještě poprosit o jednu věc.“ Zmlkli a já přes pavučiny lží formuloval otázku, proto jsem promluvil až po chvíli. „Zbývají mi už jenom dvě Esence léta, a přestože jsem ochotný jít do rizika pod nulou, může se stát, že s vámi výpravu nedokončím.“

Asuna na moment opustila vyhýbavý vztek a zvedla ke mně vystrašený obličej, jako by si teprve teď uvědomila možnost, že přijde i o mě.

Pomalu jsem pokračoval. „Kdyby se to stalo, mohli byste... mohli byste adminům říct, ať vyléčí každého hráče, který byl poznamenaný útokem Bezhlesných? Takhle... takhle když to zformulujete, tak... no... předejdete problémům se špatným výkladem.“

Nevím, proč jsem nezmínil fotku. Fakt nevím.

„Dokončíš to,“ oznámila mi Asuna, než znovu uhnula pohledem. „A teď nám tedy řekni, co chceš po nás.“

A zatímco jsem vykládal, zazněla mi v hlavě telepatická odpověď člověka, který podle všeho neměl být naživu...